

Studenti gymnázia se podívali do zákulisí rádia

Studenti šestého ročníku osmiletého Gymnázia v Zábřehu se v rámci výuky českého jazyka a výtvarné výchovy vydali na exkurzi do Českého rozhlasu Olomouc a Muzea moderního umění.

ZÁBŘEH NA MORAVĚ - Je půl osmé ráno a na zábřežském nádraží se pomalu scházejí mladí studenti. Netrpělivě vyhlížejí příjezd osobního vlaku číslo 3737, aby se společně vydali na tak očekávanou exkurzi do krajského města.

Po bezproblémové cestě konečně přijíždíme k velké nádražní budově s nápisem Olomouc. „Už jsme tady! Hurá, hurá, hurá!“ Následuje přesun svižným krokem až na Horní náměstí, před sídlo Českého rozhlasu Olomouc. Zdá se, jako by děvčata byla na chůzi po zledovatělých chodnících v botách na podpatku trénovaná. Nikomu se naštěstí

nic nestalo. Nikdo neupadl. Přízemí budovy nevyhlíží příliš civilizovaně, a proto stoupáme po schodišti do prvního patra.

Tady se nás ujímá pan průvodce z marketingového oddělení, který nás vede do velkého sálu. V něm se ve stručném přehledu dozvídáme několik základních informací o Českém rozhlasu, mj. kdy začal svoje historicky první vysílání, kolik má celkem celoplošných a regionálních stanic, v jakém věkovém rozmezí se nachází většina jeho posluchačů nebo třeba jak dlouho trvá připravit jeden nový pořad. Přestože se větší míře jedná o informace zajímavé, nikomu

z nás zvědavost nedá, aby se netěšil na druhou část návštěvy, což je prohlídka veškerého zázemí.

Po pětáctyřiceti minutách vyrážíme. Jako první se jdeme podívat do nahrávacího studia, kde se předtáčejí různé komentáře k pořadům, rozhovory nebo pohádky.

Dále pokračujeme do takzvané „malé režie“, kde se již nahrané materiály stříhají a zpracovávají. Namačkaní jako sardinky stojíme jeden vedle druhého a mlčky sledujeme práci zvukového technika. Je bez pochyb, že přívlastek „malá“ je tu skutečně namístě. Pracovník rozhlasu nás zasvě-

Studenti čekají na přednášku v rádiu Foto: Hana Hofmannová

cuje do základních „kouzel“, která lze s nahraným záznamem provádět. Tak například z krásného prožití letošních Vánoc se dá pouhými dvěma kliknutími udělat obyčejné prožití Vánoc. A mnohé další.

To nejakčnejší přichází jako vždy na konec. Na závěr naší prohlídky jdeme navštívit živé vysílací studio. Pozorujeme, jak paní moderátorka ohlašuje různé příspěvky nebo písničky. Dozvídáme se, že rozhodujícím kritériem pro výběr hlasatelů je především jejich hlas. Což se potvrzuje. Dosud jsem totiž neviděl nikoho mluvit srozumitelněji česky než právě tuto paní moderátorku.

Tímto bohužel naše prohlídka končí. Pokud by někdo měl o Český rozhlas Olomouc větší zájem, zve nás ještě náš pan průvodce na den otevřených dveří, který se koná 18. května.

Nyní už stojíme na náměstí a od naší paní učitelky se dozvídáme, že nás čeká hodinová přestávka na oběd. „Super!“ pomyslí si někteří z nás. Není divu, vždyť už i ti silnější z nás sotva stojí hladem na nohou. Je tedy logické, že v příjemné společnosti děvčat míříme přímo cestou k nejbližší občerstvovací stanici. Není snad potřeba uvádět, že se stravujeme zdravě, a tudíž míjíme všechny prodejny rychlého občerstvení téměř nadzvukovou rychlostí. „Vždyť už tady nějaká ta pekárna přece musí být!“ povzdychuje si Katka, která je přesvědčena, že při cestě do rádia jsme měli přinejmenším pět obchůdků s pečivem.

Právě procházíme ulicí Ztracenou a opravdu už nás nenapadá nic jiného, než že se

nám všechny pekárny asi ztratily. Vtom ale konečně zlom: Pekárna-cukrárna. Tak na tento krámeček nikdo z nás asi nezapomene. Bleskurychle nabíháme dovnitř a před pultem s vystaveným jídlem se řadíme jeden vedle druhého jako vlačetky na dráty elektrického vedení. Bohužel ale přichází další nemilé překvapení. Když zjišťujeme, že ceny všech zákusků už by olizovaly hranici dvojciferných a trojciferných čísel, jsme nuceni tento podnik opustit.

Svižným krokem teď míříme stejnou cestou, jakou jsme se z nádraží přesouvali na náměstí. Každou chvíli se víc a víc vzdalujeme od budovy Muzea moderního umění, svého dalšího cíle. Následuje čekání na nekonečných semaforech, potom další půlkilometr svižné chůze a – konečně – už jsme tu! Celkem po necelých dvanácti stech metrech v nohách naše zraky spatřují prodejnu s pečivem. Než bys řekl švec, zavírají se za námi vstupní dveře a my si už vybíráme z nepřeborného množství slaných i sladkých výrobků.

Po krátké svačině chvátáme zpátky směrem k Muzeu moderního umění. Tam nám ve 12:00 začíná program s názvem „Jeden obraz stačí“. Hned u vstupu se nás ujímá pan průvodce a vede nás do třetího patra muzea, kde jsou vystavena díla z osmnáctého a devatenáctého století. Po chvíli prohlížení všech vystavených obrazů se ubíráme k jednomu, který má název Toaleta a jehož autorem je slavný francouzský malíř Gustave Courbet. Dozvídáme se nepřeborné množství zajímavých okolností vzniku díla a také to, jak je možné zjistit, že

autorem obrazu je právě Courbet. Po této dvacetiminutové besedě se ještě na chvíli přesouváme k obrazu Smrt sv. Irie od Václava Brožíka. Potom už dostáváme čas na to, abychom si prohlédli i díla mladší, převážně z 20. století, která jsou instalována v dolních podlažích.

O půl třetí nasedáme na olomouckém nádraží do osobního vlaku a spokojeni se ubíráme k domovům. Myslím si, že je namístě hodnotit tuto exkurzi jako velice povedenou. Už se těšíme na další takovou akci.

Jan Marek